

Jesús li diu:
Perquè m'has vist has cregut?
Feliços els qui creuran sense haver vist!
Jn. 20, 29

Aquest diumenge celebrem la festivitat de sant Tomàs apòstol. Moment per pensar en el tema de la Fe, que de tant en tant crea polèmica o controvèrsia entre les persones.

En general acceptem que tenir Fe vol dir creure en el que no pots demostrar científicament, però si anem al diccionari veurem que la paraula fe té moltes definicions.

La primera diu: Creença ferma en la fidelitat, en la veritat, en la capacitat, d'algú, en la veritat d'alguna cosa, en l'eficàcia d'alguna cosa. *Tenir fe en algú. Prestar fe a algú. Una persona digna de fe. Prestar fe a una notícia. Una notícia digna de fe. Tenir fe en un medicament.*

Aquesta definició, i els seus exemples, donen força a la paraula i ens ve a dir que la fe ens és necessària, si no volem viure amargats en el laberint de la desconfiança.

Certament en el nostre dia a dia fem servir, també, la fe com a forma de seguretat quan diem: *he anat a cercar una fe de vida, o la fe de baptisme, o hem anat al notari perquè dictes una fe pública que ens demana l'advocat.*

Però quan parlem de la fe com a fidelitat a un conjunt de dogmes i creences d'una religió, entrem en un món conflictiu, on, perdoneu la redundància, cal anar de bona fe, si el que pretenem és entendre'ns i respectar-nos mútuament.

Els creients, de qualsevol religió, sense fanatismes, hem de respectar, a consciència i sense excuses, els agnòstics i els ateus. Només així aplanarem els camins de la mútua comprensió, de la convivència, i a ser possible, de l'amistat, el respecte i, fins hi tot de l'estima. En el cas del cristians, si de veritat ens en sentim, aquesta actitud és un deure.

Per un agnòstic o un ateu culte, li serà fàcil acceptar la nostra fragilitat argumental, *"aquesta fragilitat, assedegada de veritat i de justícia, vehement tossuts com només ho poden ser els qui no tenen res a perdre."*(Marion Muller-Colard). En canvi si volem imposar la nostra fe sense acceptar el dubte, o fins hi tot el rebuig, ens enfrontem, i en aquest enfrontament no hi ha res de positiu, i menys de reflexiu, per cap de les dues bandes. A fi de comptes el manament primer i bàsic del creient, en aquest cas del cristià, és estimar i qui no accepti que l'altre tingui dubtes o pensi el contrari, tindrà molt difícil conrear la seva amistat.

Els fanatismes i els fonamentalismes religiosos han estat camps de cultiu de guerres i baralles en molts àmbits de les relacions humanes, en canvi la bona fe, la bondat i el respecte, acaben sent l'únic camí, primer de reconciliació i després de bones relacions, i encara més de millor tracte.

Per tot plegat cal fe. Bona fe. I certament moltes vegades ens cal confiança que ve a ser l'exigència que Jesús demana a Tomàs en dir: *Feliços els qui creuran sense haver vist!*. Potser amb un polsim de prudència, però ens cal bona fe, confiança i coratge per superar els lògics dubtes i seguir els bons consells de les Benaurances i tants exemples que hem heretat. Si no fos heretgia, m'atreviria a dir que és en aquest predicament evangèlic on se'ns demana que portem a la pràctica el que en diem fe en el Déu de la bondat i de l'amor, la resta, vindrà de rebot.

Deixem-nos estar de si tu o si jo, i anem per feina per fer avançar vers a millor, aquesta societat tant necessitada de bona fe.

Aquesta és l'esperança que s'ha posat en tots i cadascun de nosaltres.